

τὰ συμφέροντα τῆς Πατρίδος, ἅτινα ἔδονται
αἶψά καὶ παντοῦ ἡμέτερα, θέλουσιν εὐοδωθῇ
πρὸς ὠφέλειαν αὐτῆς.

Νομίζομαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, Κύ-
ριοι, δυνάμενος νὰ χαιρετήσω ὑμᾶς διὰ τῆς
φωνῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ χρηστῶν πατριωτῶν,
οἵτινες κληθέντες ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ὑ-
μῶν ἦλθον ἐνταῦθα μακρὰν τῆς πατρίδος διὰ
νὰ χαιρετήσωσι πρότερον ὥς τὸν ὑμέτερον Βα-
σιλέα. Οὗτοι θέλουσι διαβεβαιώσει ὑμᾶς, ὅτι
μὲ εἶρον ἐμπλεων συμπαθείας διὰ τὴν νέαν
Πατρίδα Μου, καὶ ὅτι ἐνθέλωτος ἐπιθυμῶ νὰ
μεταβῶ τάχιστα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν.

Δέχθητέ Με, Κύριοι, μετὰ τῆς ἐμπιστοσύ-
νης ἐκείνης, ἣτις κυριεῖ τὴν καρδίαν Μου
ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ διδάξατέ Με νὰ ἐργασθῶ μετ'
ὑμῶν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ὁραίας Πατρί-
δος Μου, τὴν ὁποίαν εἶδε νὰ προστατεύῃ ὁ
παντοδύναμος!

Ἐν Κοπενῶγῃ, τῇ 11' Ἰουνίου 1863.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

Η Ε Ύ Α.

(Sonnet.)

Πῶς ἔσπευτε παλὺμβούλος ἀπὸ φαις τοῦ πλάστου
Τὸν γήινον περαιοῖσιν εἰς κόλασιν νὰ τρέψῃ;
Τὸν ἄνδρα ἔπλασε. Καλῶς. Τί ἤθελε νὰ κλέψῃ
Τὴν σάρκ' ἀπὸ τὴν σάρκα του, ὁστοῦν ἐκ τῆς πλυσ-
[εῖς; του;

Ἀδὰμ, ἐπὶ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ τρισετάστου
Ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου σου μὴν εἶχες ἀναβλέψει!
Σ' ἠγάπησεν ὁλόκληρον ἡμέραν. Ποῦ νὰ στρέψῃ
Τοὺς ἐρωτύλους ὀφθαλμούς; ἀλλοῦ, τοὺς γόητάς του;

Ἄλλ' ὅφρι τὴν ἐπύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἄνω.

Ἦτο τὸ δέρμα του στυλγνόν, τὸ χρομὰ του ποικίλον,
Καὶ ἦλθε κ' εἰς τὸ βλέμμα τῆς τὸ πλέγον ἐθερμάνθη!

Ἦτον καιρὸς τὸν χρεσινὸν νὰ λησμονήσῃ φίλον,
Κ' ἐντὸς τῆς χλίσιν γυναικὸς φιλάρεσκον ἡσθάνθη.
Καὶ μειδιῶσα ἐκλίνε καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον

ΑΛ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ποῦ τῆς ἀπλήστου διανοίας;
Ποῦ ὁ θνητὸς ὁ τολμητίας;
Θέλει τοὺς τέρμονάς ὁρίσσει;
Μὲ τέχνην γένν' καθ' ἡμέραν
Τῆς πρῶτης τερατωδεστέραν
Αὐτὸς αὐτὸν θαυβοῦ κ' ἐκπλήσσει.

Γίγνεται ἔχει ἀοράτους
Δούλους πιστοὺς καὶ ἀκαμάτους,
Προθύμους εἰς τὰς προσταγὰς του.

Ἀτμός, Ἡλεκτρισμός καλοῦνται,
Παντοῦ ἀγγέλλοντες ἰκνοῦνται
Τὰ κράτη καὶ τὰς ἐντολάς του.

Οὕτως ὁ Ζεὺς ποτε συμμάχους
Δεινῆς δυνάμεως καὶ τάχους,
Φρουροῦντας πρόσσω καὶ κατόπιν,

Εἶχε Βριάρεων ἐκαῖνον,
Καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν πυρίνων
Βελῶν, τὸν Βρόντην καὶ Στερόπην.

Παντοῦ προφθάνει ταχυπόρος,
Ἐν τὸν ἀναχαιτίζει ὄρος,
Ἡ Θάλασσα ἐκτεταμένη.

Εἰς τὸ ὑγρὸν ἰδοὺ πεδίον
Ἄρμα τροχόλατον κυλίων
Ἰσὸς μὲ δαίμονα προβάινει!

Ἐπὶ ὁδοῦ σιδηρελάτου
Εἰς τὸ πυρίπνοον ὄχημά του
Ὁ Κεραυνὸς ἠνιοχεύει.

Ἰπὲρ τῶν ποταμῶν τὸ βέον
Ἰδὼρ κ' εἰς σπλάγγνα τῶν ὀρέων
Ταχὺς ὡς ἄνεμος ὁδεύει.

Τὸ βάθος τῆς 'Αβύσσου βρέμει,
Ἡ γῆ ἀντιβροντᾷ καὶ τρέμει·
Μάτην ἐντὸς στενοῦ κοιτῶνος

Ὁ ἀκρατὴς 'Ατμὸς σφαδάζει·
Ὁ Νοῦς ὁ βασιλεὺς δαμάζει
Τὴν λύσσαν τοῦ φρικτοῦ Τυφῶνος!

Διὰ δεινῆς, ὑπερανθρώπου
Τέχνης, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου
Κατήργησε τὰς ἀποστάσεις.

Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἐρωτήσεις,
Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἀποκρίσεις
Διὰ γῆς φέρει καὶ θαλάσσης.

Πρὸς τὸν ἀστροφεγγῇ αἰθέρα
Ἡ μυριόφωτος ἐσπέρα
Τῶν πόλεων τοῦ ἀμιλλᾶται.

Τοιοῦτον ἔχει αἶψι ῥέον
Φῶς κρουνηδόν, ἥλιον νέον
Κ' ἡμέραν ν' ἀντιμηχανᾶται.

Ὡ ἀγχινοῖας πολυτρόπου!
Ζωγράφος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου
Ὁ Ἥλιος εἰς πινακίδα

Ἐν ἀκαρεῖ στιγμῆς εἰκόνα
Μὲ χρυσὴν γράφει λαμπηδόναν,
Ὡς μὲ θεότευκτον γραφίδαν.

Διὰ φαρμάκων λαθιπόνων
Τῶν δριμυτάτων ἀλγηδόνων
Τὴν αἴσθησιν κατακοιμίζει.

Τὸ Διὸς πῦρ τὰ πάντα φλέγει·
Ἀλλὰ τῶν οἰκῶν τοῦ ἡ στέγη
Ὡς ὕδωρ τὸ διοχετίζει.

Εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου
Περιπταεῖ, παρὼν ἐξίσου
Κ' εἰς τῶν νεφῶν τὰς ἀκρωρείας.

Ποῦ θέλει φθάσει τίς ἐξεύρει;
Τὰ πάντα εὗρεν ἢ θὰ εὕρῃ,
Τὰ πάντα, πλὴν τῆς εὐτυχίας!

Ι. ΚΑΡΑΣΟΤΤΑΣ.

Ἡ ΑΗΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ.

Λιθερόλαμνο πουλάει
'Εκαθότου μίαν αὐγὴν
Σ ἐν ἀπόκεντρο κλαδάκι
Σ τοῦ Βοσπόρου τὴν ἀκτὴν.

Καὶ κυττάζοντας τὴν φύσιν
Πῶς ἀνθοῦσε μὲ χαρὰ,
Τὸ φτωχὸ νὰ κελαιδήσῃ
Κ' ἐκεῖθι θέλησε σιγὰ.

'Αρχινᾷ . . . τὴν σιγανὴν τοῦ
Μόλις ξέβγαλε λαλιὰ,
Γύρου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ
'Ὡσάν κλάψα καρδιακιά.

'Ὡσάν κλάψα 'ποῦ θερίζει
Κάθε ἀνθρώπου σωθικά,
'Ὡσάν κλάψα 'ποῦ λυγίζει
Κάθε ἀπόσκληρη καρδιά.

'Σὲ λιγάκι τὸ σιμόνει
'Ενα φλύαρο πουλὶ,
Τὸ φαίδρο τὸ χελιδόνι,
Κι' ἀρχινᾷ νὰ τοῦ 'μιλῇ.

« Γιατί τόσο λυπημένο
» Γυρνᾷς πάντα μοναχὸ
» Καὶ παράπονο θλιμμένο
» Τραγουδᾷς μὲ στεναγμὸ;

» Γιατί κρύβεις' ὅλο ἓνα
» Μέσ' σ' τ' ἀπόκρυφα κλαδιά,
» Καὶ δὲν βγαίνεις 'ς τ' ἀνθισμένα
» Περιβόλια φανερά;

» Ἐβγα διὰς ταῖς ὁμορφάδαις
» Πῶχει ἡ ἀνοῖξι παντοῦ
» Τίγρη ἐκείναις ταῖς λαμπράδαις
» Ἐκεῖ' πάνω τ' οὐρανοῦ,

» Καὶ χαρούμενα τραγούδια
» Ἀντὶς κλάψαις θλιβεραῖς,
» Ψάλλε, ψάλλε σ' τὰ λουλούδια
» Καὶ 'ς ταῖς πράσιναις ἱστιαῖς. »

Τὸ παράπονο τ' ἀηδόνι
Σταματᾷ γὰ μὴ στιγμῇ,
Κι' ἀπαντᾷ 'ς τὸ χελιδόνι
Μὲ ὀλοτρέμουλη φωνή.

« Μὴ μοῦ λές χελιδονάκι
» Γιὰ νὰ ψάλλω δυνατὰ,
Θεὲ ν' ἀκούσῃ τὸ γεράκι
» Καὶ θὰ 'ρῶν ἐδῶ σιμά.